

I

Коли мені було шість років, у книжці за назвою «Правдиві історії», де йшлося про джунглі, якось я побачив дивовижу. На картинці величезна змія — удав — заковтувала хижого звіра. Це мало ось такий вигляд:

У книжці розповідалося: «Удав ковтає свою жертву цілою, не пережовуючи. Після цього він вже не може ворухнутися і півроку спить, допоки не перетравить їжу».

Я довго розмірковував про життя джунглів, сповнене пригод, і також намалював кольоровим олівцем свою першу картинку. Це був мій малюнок № 1.

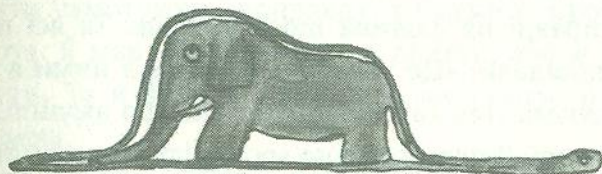
Ось він.

Свій мальований витвір я показав дорослим і запитав, чи їм не страшно.

— Та хіба ж капелюх може налякати? — дивувались мені.

А то був зовсім не капелюх. То був удав, який проковтнув слона. Відтак я намалював удава зсередини, щоб дорослим було зрозуміліше. Їм бо завжди потрібно все пояснювати. Тож ось мій малюнок № 2.

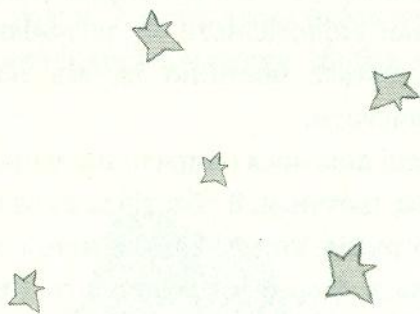
Проте дорослі порадили мені не малювати змій ані ззовні, ані зсередини, а якнайбільше цікавитися географією, історією, арифметикою і правописом. Ось чому ще в шість років я відмовився від блискучої кар'єри художника. Після конфузу з малюнками № 1 і № 2 я втратив віру в себе. Дорослі самі анічогісінько не розуміють, а діти так стомлюються постійно їм все пояснювати й розтлумачувати.

Отож мені довелося обирати іншу професію, і я вивчився на льотчика. Я облетів ледь не всю земну кулю. І географія, щиро кажучи, мені в тому дуже прислужилася. Я враз міг розпізнати, Китай це чи

Аризона. Це дуже важливо, якщо зіб'єшся з курсу вночі.

За своє життя я зустрів чимало різних серйозних людей. Тривалий час я жив серед дорослих. Я бачив їх зовсім близько. І від цього, чесно кажучи, моя думка про них не змінилася на краще.

Зустрічаючи дорослого, який видавався мені розумнішим і метикуватішим за інших, я показував йому свій малюнок № 1 — я зберіг його і завжди тримав при собі. Я прагнув дізнатися, чи насправді ця людина щось розуміє. Та всі вони відповідали: «Це ж капелюх!». Тож з ними я вже не розмовляв ані про удавів, ані про джунглі, ані про зорі. Я переходив на зрозумілу їм мову: теренів з ними про гру в бридж і гольф, про політику і краватки. І ці дорослі були у захваті від знайомства з такою поміркованою людиною.

II

Тож я був самотній і не мав з ким перекинутися й словом. Та якось шість років тому мені довелося приземлитися в Сахарі. У двигуні мого літака щось зламалося. Поряд не було ні механіка, ні пасажирів, тож я вирішив усе полагодити самотужки, щоправда, то дуже непроста робота. Я мав або полагодити двигун, або ж загинути. Та й води в мене ледь вистачило б на тиждень.

Тож першого вечора я заснув прямицінько на піску в пустелі, де на тисячі миль довкола не було жодного житла. І навіть та людина, яка потрапила би в кораблетрощу й загубилася серед океану на плоту, не була б аж такою самотньою. Уявіть, як я здивувався, коли на світанку мене розбудив чийсь тоненький голосочок. Він мовив:

— Прошу... намалюй мені баранця!

— Тобто?..

— Намалюй мені баранця...

Я скочив, мов уражений блискавкою. Протер очі. Роззирнувся навкруги. І бачу — стоїть якийсь незвичайний малюк і серйозно так мене роздивляється. Це чи не найкращий його портрет, який згодом я спромігся намалювати. Проте

на моєму малюнку він, ясна річ, геть не такий чудовий, як насправді. Та це не моя провина. Коли мені було шість років, дорослі переконали мене, що художником я не стану, тож нічого, окрім удавів — зсередини і ззовні, я малювати не вмів.

Отож я роздивлявся цю дивовижу. Майте на увазі, я перебував за тисячі миль від людського житла. Утім мені й на гадку не спадало, що цей малюк заблукав, або дуже наляканий чи стомлений, або ж потерпає від голоду й спраги. Це дитя не справляло враження загубленого в безлюдній пустелі, далеко від будь-якого помешкання. Нарешті отямившись, я запитав:

— А... що ти тут робиш?

Це ти не найкращий його портрет, який згодом я спромігся намалювати.

Та малюк знову — тихо, але наполегливо — попросив:

— Прошу... намалюй баранця...

Це було так таємниче і незбагненно, що я не посмів відмовити.

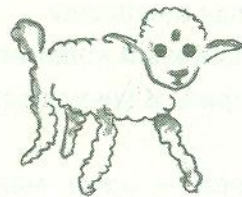
Тут, у пустелі, за крок від смерті це виглядало безглуздо, та все ж я витягнув з кишені аркуш паперу і перо. Й одразу ж згадав, що я вчив здебільшого географію, історію, арифметику й правопис, тож сказав малому (навіть трішки сердито сказав), що малювати не вмю. Він відповів:

— Байдуже. Намалюй баранця.

Я ще жодного разу не малював баранів, тож відтворив для нього одну з двох картинок, які все ж умів малювати, — удава ззовні. І був здивований, коли малюк вигукнув:

— Ні, ні! Не хочу я слона в удаві! Удав дуже небезпечний, а слон занадто великий. У мене вдома все дуже маленьке. Я хочу баранця. Намалюй баранця.

І я намалював.

Він уважно роздивився мій малюнок і сказав:
— Ні, цей баранець зовсім кволий. Намалюй іншого.

Я намалював.

Мій новий друг посміхнувся прихильно і з розумінням.

— Та ти ж і сам бачиш, — сказав він, — це ж не баранець. Це величезний баран. У нього роги...

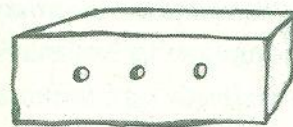

Тож я намалював ще інакше.

Але й цей малюнок він відхилив.

— Цей геть старий. Я хочу такого баранця, щоб жив довго.

Я не стримався — адже мав якнайшвидше розібрати двигун — і намалював ось це.

І сказав малому:

— Ось маєш коробку. А в ній — твій баранчик.

І яким було моє здивування, коли мій суворий суддя вмить засяяв:

— Те, що треба! Як гадаєш, багато трави він їсть?

— А що хіба?

— Та ж у мене вдома всього дуже мало...

— Йому вистачить. Я тобі даю зовсім маленького баранця.

— Не такого вже й маленького... — мовив він, схилившись над малюнком, щоб роздивитися його. — Глянь-но! Мій баранець заснув...

Ось так я зазнайомився з Маленьким принцом.

